

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.311/2021/5.

A felperes:

felperes Kft. (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Nyilas Nikoletta Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nyilas Nikoletta ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Horváth és Németh Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Péter Károly ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

Békéltető testületi ajánlás hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 20.P.20.338/2021/16.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes, 20.P.20.338/2021/17.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A tényállás

[1] A perben nem álló fogyasztó 2020. január 6. napján magánszemélyként kombinált, éves bérletet vásárolt 130 500 forint díj ellenében a forgalmi rendszám forgalmi rendszámú gépjárműve kijelölt szegedi közterületen történő parkoltatása érdekében. A felperes által biztosított bérlet ez időponttól feljogosította őt a parkolóhelyek használatára a tárgyévet követő év január 5. napjáig.

[2] A fogyasztó a veszélyhelyzetre tekintettel a 87/2020. (IV. 5.) Kormányrendelet által biztosított ingyenes parkolás lehetőségére hivatkozva 2020. október 14. napján írásban kérte a felperesi szolgáltatótól az éves bérlet díjmentes időszakkal érintett időarányos kompenzálását.

[3] A felperes válaszlevelében tájékoztatta a fogyasztót – és más, hasonló kérelemmel hozzá fordulókat is –, hogy a parkolóbérletek jogi sorsát nem szabályozzák az irányadó jogszabályok, ezért a végleges állásfoglalás kialakítására az város jegyzője közreműködésével kerül majd sor, feltehetőleg az város 2020. őszi közgyűlése fog dönteni a parkolóbérletek elszámolása ügyében. Végül a 2020. december 1. napján kelt levelében végül arról tájékoztatta a fogyasztót, hogy a megyei jogú város Önkormányzatának Közgyűlése nem vette napirendre és nem tárgyalta az ügyet. A szakmai társszervezetekkel folytatott egyeztetések alapján arra az álláspontra helyezkedett, miután a parkolóbérletért fizetendő díj független az igénybe venni kívánt parkolások számától, a parkolás időtartamától és annak díjában önmagában kedvezményt biztosít az üzembentartóknak, nincs helye kompenzációnak. Hangsúlyozta, a díjmentességgel érintett időszak kompenzációra csak akkor adna alapot, ha a parkolóbérlet ára magasabb összegű lenne, mint a fogyasztó által a bérlet érvényességi idején belül díjköteles időszakban alkalmanként fizetett várakozási díj. Közölte, kártérítés címén sem köteles a parkolóbérlet díjmentes időszakkal arányos értékének visszafizetésére, jogellenes magatartás hiányában. Ezen indokok alapján a bérlet időbeli hatályának meghosszabbítására sincs lehetőség, ezért elutasította a fogyasztó kérelmét.

[4] A fogyasztó 2020. december 16. napján az alperesi békéltető testülethez fordult. Kérelmében előadta, az általa vásárolt bérlet azt a célt szolgálta, hogy egész évben további díj megfizetése nélkül parkolhasson város neve egész területén. Ezzel szemben 144 napon keresztül nem volt díjköteles a parkolás, tehát olyan időszakban is fizetett díjat, amikor az alperes nem nyújtott szolgáltatást, ekként a szolgáltatás és ellenszolgáltatás aránya megbomlott. Másfelől az ingyenes parkolás lehetőségével lecsökkent a szabad parkolóhelyek száma, amely szintén megbontotta a szolgáltatás-ellenszolgáltatás arányosságát. A 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:579. §-a szerinti jogalap nélküli gazdagodás szabályaira hivatkozva is kérte az éves bérlet árának időarányos kompenzálására kötelezni a felperest.

[5] A felperes az alperes eljárása során előterjesztett válasziratában a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Fgytv.) 31/A. §-a alapján kérte a fogyasztó kérelmének elutasítását. Arra hivatkozott, hogy az önkormányzattal kötött közszolgáltatási szerződés alapján a keresetlevélben felsorolt, erre a jogviszonyra irányadó jogszabályok határozzák meg az eljárásait és a jogalkotásról szóló törvény felhatalmazása alapján a helyi önkormányzat parkolási rendelete tartalmazza a parkolóbérletekkel kapcsolatos szabályozást. Hangsúlyozta, a parkolási jogviszonyra a jogalkotási törvény, az 1988. évi I. törvény (Kkt.) és a Kgy. rendelet az irányadó, ugyanakkor sem ezek a jogszabályok, sem pedig a védelmi intézkedésről szóló jogszabályok nem rendelkeztek a parkolóbérletek jogi sorsáról, ekként nincs olyan irányadó jogszabály, amely őt bármilyen kompenzációra kötelezné. A szolgáltatás-ellenszolgáltatás közötti feltűnő aránytalanságra történő hivatkozással összefüggésben azzal érvelt, a szerződés ezen okból történő megtámadását nem ismeri el, ezért a szerződés érvénytelensége megállapításának kizárólag bírósági eljárásban van helye és nem a békéltető testületi eljárásban. Másfelől alaptalan is ez a fogyasztói hivatkozás, mert a parkolóbérlet ára nem magasabb, mint az az összeg, amelyet alkalmanként egyedi díjfizetés útján kellett volna fizetnie az üzemeltetőnek a parkolóbérlet érvényességi idején belül a díjköteles időszakban.

[6] A jogalap nélküli gazdagodásra alapított igénnyel összefüggésben azt a jogi álláspontját hangsúlyozta, hogy ez a szabály akkor alkalmazható, ha a felek között nincs pontosan meghatározható jogviszony. Jelen esetben azonban a felek parkolási szolgáltatásra irányuló szerződést kötöttek, nála vagyoni előny nem is mutatható ki a fogyasztó rovására. További érvelése szerint a helyi önkormányzatok kedvezményt biztosítanak a gépjármű üzemeltetők számára a parkolási bérletek értékesítésével, mert ezáltal a vásárlók lényegesen olcsóbban jutnak az érvényességi időszakon belül korlátlan számú várakozási alkalomhoz. A fogyasztó átalánydíjat fizet, ezért mind a vállalkozó, mind a fogyasztó oldaláról egyfajta kockázatvállalás áll fenn. A díj ilyen esetben becsléssel kerül kialakításra. Az EUB C-210/96 számú és a C-220/98 számú ügyeire hivatkozva utalt a „minta fogyasztó” fogalmára, ennek kapcsán arra, hogy a fogyasztó akkor járt volna el helyesen, ha az önkormányzati rendelet alapján számára biztosított lehetőséget kihasználja, azaz a teljes árú éves bérlet visszaváltását kéri a rendeletben szabályozott feltételekkel [Ök. rendelet 7. § (10) bekezdés].

[7] Az alperes a eljárás száma. szám alatt lefolytatott eljárásban, a felek meghallgatása nyomán 2021. január 7. napján ajánlást adott ki, melyben javasolta a felperesnek, hogy az ajánlás kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a fogyasztónak 51 485 forintot. Az indokolás megállapította, a felperes eleget tett az Fgytv. 29. § (11) bekezdése szerinti együttműködési kötelezettségének, de a felek között nem jött létre

egyezség, emellett a vállalkozás az eljárásban sem eseti, sem általános alávetési nyilatkozatot nem tett.

[8] Érdemben kitért arra, a felek a Ptk. 6:331. § (1) bekezdése szerinti bérleti szerződést kötöttek, mely alapján a fogyasztónak bérleti díjat kellett fizetnie a parkolásért. Ugyanakkor a 87/2020. (IV. 5.) Kormányrendelet [1. § a), b) pont] és a 479/2020. (XI. 3.) Kormányrendelet [8. § a), b) pont] ingyenessé tette a parkolást a veszélyhelyzet teljes idejére. Hangsúlyozta, az alperes szolgáltatása ellenértékét az irányadó jogszabályok határozzák meg (önkormányzat parkolási rendelete, veszélyhelyzetre tekintettel kihirdetett kormányrendeletek). Ezek egybevetéséből napra pontosan megállapítható az az időszak, amikor város neve közterületein nem járt díj a parkolásért a felperes részére, függetlenül attól, hogy előre váltott parkolóbérletről, vagy napi parkolójegyről van szó. Ennek megfelelően az ingyenessé vált 144 napra nem jár ellenszolgáltatás a felperes részére. E szerint a fogyasztó olyan szolgáltatásért fizetett előre, amely utóbb részben ingyenessé vált, ezért túlfizetése visszatérítésére tarthat igényt. Az egész évre felszámított díjból (130 500 forint) egy napra 358 forint esik, ez 144 napra vetítve 51 485 forint túlfizetést jelent.

[9] Az eljárás során felperes által előterjesztett válasziratban kifejtettekre kitérve, alperes döntése indokolásában hangsúlyozta, a kormányrendeletek vonatkozó rendelkezései, mint kötelező normák, kihatottak a parkolóbérleti jogviszonyokra is, ezért nincs annak jelentősége, hogy az önkormányzat módosította-e a helyi parkolási rendeletét, és hogy írt-e elő kötelezést az időarányos díj visszatérítésére, vagy sem. Másfelől kiemelte, a fogyasztó nem megtámadta a szerződést a szolgáltatás-ellenszolgáltatás aránytalanságára történt hivatkozással – mert e feltételnek a szerződéskötéskor kell fennállnia –, hanem az utóbb életbe lépett rendelkezésekre hivatkozva igényelt elszámolást, ezért követelése szerződésből eredő követelésként megalapozott, ennél fogva megtámadási okot nem kellett vizsgálni. Annak sincs jelentősége, hogy a fogyasztó a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira is hivatkozott, mert más jogcímen – szerződésből eredő túlfizetés miatti elszámolás – találta alaposnak a követelését. Nem bír relevanciával a döntés szempontjából az sem, hogy a fogyasztó nem váltotta vissza a bérletet, dönthetett úgy, hogy a szolgáltatást továbbra is igénybe veszi a bérlet fenntartása mellett. A kormányrendeletekkel szabályozott időszakban azonban erre már ingyenesen vált jogosulttá.

Kereseti kérelem

[10] A felperes keresete az alperesi ajánlás hatályon kívül helyezésére irányult, ezen kívül kérte kötelezni az alperest a perköltségei megfizetésére. A per főtárgya tekintetében jogi indokként hivatkozott az Fgytv. 34. § (2), (3), (4) bekezdésére és arra, hogy az ajánlás az Fgytv. 32. § b) pontjába, ezen kívül a keresetlevél „érvényesíteni kívánt jog jogalapja” alfejezetében megjelölt valamennyi jogszabályhelybe ütközik, melyek a következők: Fgytv. 18. § (1), (2) bekezdés, 32. § a), b) pont, 32/A. §, 34. § (2) bekezdés, (3) bekezdés a), b), c) pont és (4) bekezdés; a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 6. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja; a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény 16/A. § a), b), c), d), e) pontjai; megyei jogú város Önkormányzata Közgyűlésének a város neveában működő fizető parkolóhelyek üzemeltetésének és használatának szabályairól szóló 23/2016. (IX. 27.) önkormányzati rendelete következő rendelkezései: 1. § (1), (2) bekezdés és az értelmező rendelkezéseken belül a 2. §, továbbá a 3. címen belül a 3. § (1)

bekezdés és a (2) bekezdés a), b), c), d), e) pontjai, a 7. alcím 7. § (1)-(10) bekezdései, továbbá a Ptk. 6:1. § (1)-(3) bekezdései, 2. § (1)-(3) bekezdései, a 3. § a)-f) pontjai, a 89. § (1)-(3) bekezdései, 98. § (1) bekezdés, 112. § (1), (2) bekezdései, 113. § (1) bekezdése, 212. § (1)-(3) bekezdése, 213. § (1)-(3) bekezdése, 331. § (1) bekezdése, 337. § (1)-(4) bekezdése, 579. § (1) bekezdése; a 87/2020. (IV. 5.) kormányrendelet 1. § a), b) pontjai, 2. § (1), (2) bekezdései és 3. §-a; a 479/2020. (XI. 3.) kormányrendelet 8. § a), b) pontjai; a 45/2014. (II. 26.) kormányrendelet 1. § (1) bekezdése, 4. § 8. pontja és a gazdasági kamaráról szóló 1999. évi CXXI. törvény 3. § (1) és (2) bekezdései.

[11] Álláspontja szerint az Fgytv. 18. § (1) bekezdésébe ütközés (hatáskör hiánya) azért állapítható meg, mert az alperes a törvényi feltételek hiányában folytatta le az eljárást, ezért annak tartalma az Fgytv. 34. § (3) bekezdése alapján nem felel meg a jogszabályoknak. Másfelől hivatkozott arra, az összepszerűség megállapítása szakkérdésnek minősül. Szakértelem hiányában az alperesnek nem volt hatásköre az összepszerűség tekintetében dönteni, ezért az ajánlás az Fgytv. 29. § (4) bekezdés d) pontjába, 32. § b) pontjába és 34. § (3) bekezdés b) és c) pontjába egyaránt ütközik. Utalva az Fgytv. 32. § b) pontjára azzal évelt, hogy az alperes e pont első fordulátát sértve, megalapozatlan kérelem alapján tett ajánlást, nem álltak rendelkezésére a megalapozott döntéshez szükséges bizonyítékok és jogszabályok. Tévesen jutott ugyanis alperes arra a következtetésre, hogy önmagában a veszélyhelyzeti rendelkezések ingyenességre vonatkozó szabályai megalapozzák a visszatérítési igényt. Hangsúlyozta továbbá, a „túlfizetés” nemlétező jogalap.

Ellenkérelem

[12] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségeiben történő marasztalására irányult.

[13] Az alperes érvelése szerint az Fgytv. 28. § (2) bekezdése taxatív felsorolja a fogyasztói kérelem tartalmi és alaki kellékeit; eszerint abban a fogyasztói álláspont rövid leírását, az azt alátámasztó tényeket, bizonyítékokat kell megjelölni, az érvényesített jog jogalapját nem. Hangsúlyozta, nem a Pp., hanem az Fgytv. rendelkezései alapján kell lefolytatnia az eljárást, a fogyasztó kérelmében megjelölt jogcímekkel kapcsolatos felperesi kifogás így súlytalan. Kiemelte, a 45/2014. (II. 26.) Kormányrendelet a szolgáltató és a vállalkozás között kötendő szerződések mechanizmusát és nem azok típusait sorolja fel. Az ingyenes parkolást bevezető kormányrendeleti rendelkezések folytán a fogyasztó díjmentességre való jogosultsága a jogszabály erejénél fogva beállt, ez alapozza meg felperes marasztalását [Fgytv. 32. § b) pont], amely nem az Fgytv. 32. § a) pontja szerinti kötelezést tartalmazó döntés. További hivatkozása szerint az Fgytv. 1. § (1) és (2) bekezdése, valamint 18. §-a határozza meg az alperes hatáskörébe tartozó fogyasztói jogviták körét, és sem az Fgytv., sem az egyéb jogszabályok nem utalják a felek közti utólagos elszámolást közvetlenül a bíróság kizárólagos hatáskörébe. Az elszámoláshoz szükséges tények és adatok rendelkezésére álltak (vásárolt bérlet ára, annak időtartama, a díjmentességgel érintett időszak) a testület szakértői közreműködés nélkül is elvégezhetette a számításokat. Álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy a parkolóbérlet ára átalánydíjban került megállapításra és annak sem, hogy a fogyasztó miként vette igénybe a parkolást. Hangsúlyozta, a per tárgyát képező szerződés atipikus jellegű, leginkább a bérleti típusú szerződések körébe sorolható, ebből kellett kiindulni és miután a rendelkezésére álló adatok alapján nem maradt olyan

kérdés, amely tekintetében bizonyítás lefolytatása vált szükségessé, alappal hozta meg döntését. A per tárgyát képező szerződés 2021. januárjában megszűnt, így a felek közötti elszámolásnak helye volt. Hangsúlyozta továbbá, az ajánlása nem tartalmaz olyan állítást, amely közjogi természetű, hatósági hatáskörbe tartozó normák kikényszerítésére vonatkozik. A felperes által csatolt, az Innovációs és Technológiai Minisztériumtól származó állásfoglalás tekintetében arra hivatkozott, az a parkolóbérlet visszaváltására vonatkozik és nem a bérletek érvényessége meghosszabbításának kérdésére tér ki, ezért nem is alkalmazható a perbeli esetre.

Az elsőfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és perköltségfizetésre kötelezte felperest. A bíróság ítéletének jogi indokolásában a hatáskör hiányával kapcsolatos felperesi hivatkozást vizsgálta. Idézte az Fgytv. 2. § s), k) pont, valamint 18. § (1) bekezdését és a hatáskör kérdése körében megállapította, a jogvita fogyasztói természetű, fogyasztó és vállalkozás közötti jogviszonyból ered. Hangsúlyozta, a fogyasztói jogvitaként történő minősítés kérdésében lényeges, hogy a perben nem álló fogyasztó szabadon dönthetett arról, vásárol-e parkoló bérletet a felperesi vállalkozástól, igénybe veszi-e az önkormányzat tulajdonában álló közterületet parkolás céljából. A fogyasztó szabad akaratából létrehozott jogviszony nem közjogi természetű hatósági hatáskörbe tartozó normák kikényszerítését eredményezi, a békéltető testületi eljárásnak ez nem volt tárgya. Önmagában az, hogy az alperes a felperes által alaptalannak tartott kérelmet a fogyasztó számára kedvezően bírálta el, nem ad alapot annak megállapítására, hogy nem volt hatásköre az eljárás lefolytatására.

[15] A bíróság a szakértői bizonyítás szükségességével kapcsolatos felperesi hivatkozást sem találta elfogadhatónak a hatáskör hiányának a megállapításához, megjegyezve, hogy a szakértői bizonyítás szükségességének felmerülése egyébként sem a hatáskör vizsgálata szempontjából bír jelentőséggel, az az eljárás érdemére tartozó kérdés. Mindezek alapján a bíróság azt az álláspontot foglalta el, hogy az alperesnek volt hatásköre az eljárás lefolytatására, ajánlása nem ütközik az Fgytv. 18. § (1) bekezdésébe, így nem alkalmazható a 34. § (3) bekezdés hatályon kívül helyezési szabálya.

[16] A bíróság a továbbiakban kitért arra, az Fgytv. 34. § (4) bekezdése azt teszi lehetővé, hogy az ajánlás hatályon kívül helyezését az alapján kérje a vállalkozás, hogy az nem felel meg a jogszabályoknak. Nem tartotta e körbe sorolhatónak azt a jogkérdésben elfoglalt alperesi álláspontot, hogy a felek közötti jogviszonyt a Ptk. 6:331. § (1) bekezdés szerinti bérleti szerződésnek minősítette, jóllehet az csupán egy eleme az egyébként atipikus szerződési viszonnak. A szerződés típusának pontos meghatározása esetleges helytelen minősítése még önmagában nem teszi alapossá a felperes keresetét. Jelentősége annak van, hogy a felek közötti jogviszony az ajánlás időpontját megelőzően megszűnt. A rendelkezésre álló okiratok alapján az alperes meg tudta állapítani, hogy a fogyasztó milyen összegű díjat fizetett parkolási szolgáltatásért, továbbá a kormányrendeletek alapján azt is, hogy mely időszakban vált ingyenessé a közterületeken a járművel történő várakozási célú használat. A fogyasztói tényállítás nem igényelt külön bizonyítást, a parkolás az ingyenessé válás időszakában köztudomásúan jelentősen elnehezült.

[17] A bíróság rögzítette továbbá, az ajánlás indokolása bár megállapítja, hogy az önkormányzat a helyi parkolási rendeletet a kormányrendelet rendelkezéseire figyelemmel sem módosította, azonban ez igaz a napijegyek és havi bérletek relációjában is, mely tekintetben a felperes az önkormányzati rendelet módosítástól függetlenül is a kormányrendeletnek a parkolás ingyenességére vonatkozó rendelkezései figyelembevételével intézkedett. A napijegyek és havi bérletek arányos elszámolására a kormányrendeletek rendelkezései adtak alapot. A fogyasztónak megvolt a joga a parkolási szolgáltatásra vonatkozó használati típusú szerződés fenntartására, utóbb csupán azt kívánta elérni, hogy a kormányrendeletek által meghatározott időszakra nézve ingyenessé váljon számára is a szolgáltatás. A kifejtettek szerint a bíróság a jogalap kérdésében nem talált olyan bizonyításra szoruló kérdést, mely meghaladta volna az alperes hatáskörét.

[18] A szakértői bizonyítás szükségességét állító felperesi hivatkozással ellentétben a bíróság kiemelte, jelen perben bizonyítás felvételének csak abban a körben lehet helye, amely arra vonatkozik, az alperes ajánlása megfelel-e a jogszabályoknak, hiszen a bíróságnak nem a fogyasztó és a vállalkozás jogvitájában kell döntenie. Az ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok és a felek nyilatkozatai alapján az alperes a jogszabályoknak megfelelően tette-e meg az ajánlását. Mindezeket figyelembe véve a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, azösszegezés kimunkálása nem szakkérdés, az éves díj arányosításához minden adat rendelkezésre állt. A kormányrendeletek rendelkezései folytán megállapítható, hogy a díjmentes napok száma a tárgyévben 144 nap volt, az alperes jogszabálysértés nélkül kiszámíthatta az egy napra eső szolgáltatás díját és ez alapján a visszatérítendő díj ingyenes idősakra vetített összegét. Ez szakértői bizonyítást nem igényelt, így a felperes alaptalanul hivatkozott az Fgytv. 32/A. § szerinti elutasítási okra. A törvényszék megjegyzésként kitért arra is, hogy az ÖK rendelet 7. § (6) bekezdése lehetővé teszi, ha a fogyasztó évközben váltja meg a teljes éves bérletet, annak árából a még hátralévő hónapokra arányosan történjen a díjfizetés oly módon, hogy az éves bérlet árának hónapokra elosztott összegével csökkentett bérletet lehet vásárolnia azzal, hogy azt félévre mindenképpen meg kell venni. Ez a számítás is tartalmaz arányosítást, díjcsökkentési lehetőséget. E számítási metodika alapján a jelen esetben 5 ingyenes hónap figyelembevétele mellett 54 375 forint visszatérítés adódna, ehhez képest az ajánlás alacsonyabb visszafizetési felhívást tartalmazott. Megállapítható, hogy azösszegezés a hatályos ÖK rendelet számítási logikáját követve is nagyságrendileg azonos eredményre vezetne.

[19] A bíróság mindezeket túl nem találta a Ptk. 6:2. § rendelkezésébe ütközőnek sem az ajánlást, mivel a kormányrendeletek egyértelművé tették mely területeken és milyen célú használatért kinek nem kell várakozási díjat fizetnie. Ebbe a körbe az eljárást kezdeményező fogyasztó beleesett. A felperes 2021. januárjától már figyelembe vette az irányadó rendeletet, mivel a peradatok szerint 2021. januárjától már nem értékesített bérleteket, a havi bérleteket pedig visszaváltotta és biztosította az ingyenes parkolást napi szinten is. A bíróság mindezekre tekintettel az ajánlást nem találta az Fgytv. 32. § b) pontjába ütközőnek. Egyezség hiányában a békéltető testület az általa megalapozottnak tartott kérelem tekintetében megtehetette ajánlását. A bíróság nem találta az ajánlást a felperes által felsorolt egyéb jogszabályi rendelkezésbe ütközőnek sem. Az alperes ugyanis nem tért el az önkormányzat által megállapított díjaktól, hanem az önkormányzati rendelet szerinti díjból kiindulva az ingyenes időszak figyelembevételével határozta meg a visszatérítendő összeg arányos mértékét. Összegzésként a bíróság rögzítette, az alperes hatásköre a jelen ügyre vonatkozóan megállapítható volt, ajánlása nem ütközik jogszabályba, ezért a kereset nem megalapozott.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[20] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen kérve annak megváltoztatását és a Pp. 383. § (2) bekezdés 2. fordulata alkalmazásával az ajánlás hatályon kívül helyezését. Ennek jogszabályi háttereként az Fgytv. 18. § (1) bekezdés, 32. § b) pont, 34. § (3) bekezdés b) és c) pont, valamint a 34. § (4) bekezdését tüntette fel, kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjai szerinti felülbírálati jogkör alkalmazását.

[21] A másodlagos fellebbezési kérelem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult eljárási szabálysértés miatt (Pp. 381. §). E körben felperes állította, hogy a bíróság nem tett eleget ítélet indokolási kötelezettségének.

[22] A fellebbezés jogi indokolásában nem vitatta, hogy az elsőfokú bíróság hiánytalan és megalapozott tényállást rögzített, ugyanakkor az irányadó anyagi jogszabályok alkalmazása álláspontja szerint téves, a bizonyítás eredményének mérlegelése okszerűtlen, a megállapított tényekből a bíróság helytelen jogkövetkeztetést vont le. A felperes elsődlegesen hangsúlyozta, az ajánlás jogszabályoknak megfelelését illető vizsgálatnak a bírói gyakorlat szerint az Fgytv. 34. § (4) bekezdésében írtak helyes alkalmazásával a békéltető testületnek az Fgytv. 18. § (1) bekezdése, illetve a 32. § b) pontja alapján hozott döntésre, mind pedig a döntés indokaira is ki kell terjednie. Vizsgálni kell a perben, hogy a döntés megfelel-e az irányadó jogszabályoknak és vizsgálat alá kell vonni az ajánlás indokait is. A felperes külön kiemelte, amennyiben a békéltető testület megalapozatlan kérelem alapján hoz határozatot, a vonatkozó jogszabályoknak az nem feleltethető meg, így az jogszabályba ütközik. Emellett az indokolási kötelezettség azért lényeges, mert a döntés helyességéről az indokoláson keresztül lehet meggyőződni. A megállapított tények és az azokat alátámasztó bizonyítékok között emellett a logikai összefüggés ismertetése is az indokolás részét kell, hogy képezze. Ezen törvényi elvárásokhoz képest az alperes a bizonyítékok egybevetése és értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jutott, egyoldalúan a fogyasztó által előadott tények alapján, jogalap hiányában hozott marasztaló döntést, mivel nincs olyan jogszabály, amelyre azt alapíthatta volna. A fellebbezési álláspont szerint a kérelem – meghallgatás nélküli – elutasításának lett volna helye, az ügyet bírói útra kellett volna terelni, ezért a megalapozatlan kérelem alapján hozott döntés jogszabálysértést eredményez, az az Fgytv. 29. § (4) bekezdés d) pontjába ütközik.

[23] A fogyasztói kérelem jogalap megjelölése helytelen, mivel a felek között bérleti típusú jogviszony állt fenn, így a jogalap nélküli gazdagodásra nem alapítható elszámolási igény. A bérleti díj átalány jellege miatt a szolgáltatás-ellenszolgáltatás aránytalanságára hivatkozás sem lehet alapos.

[24] A fogyasztó kérelme megalapozottnak csak akkor lett volna tekinthető, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétségmentesen állapítható meg a bejelentett állítások valóságtartalma. Ennek hiányában a kérelem megalapozottságáról az alperes nem hozhatott volna döntést. A felperes kitért még arra, hogy azösszepszerűség körében elengedhetetlen a szakértői bizonyítás. Ennek hiányában az Fgytv. 32/A. § alapján kellett volna elutasítani megalapozatlanság címén a kérelmet. A perben elvégzendő jogszerűségi vizsgálat során

abban a kérdésben kell a bíróságnak állást foglalni, hogy az alperes a meglévő bizonyítékok alapján, szakvélemény nélkül is okszerűen, jogszabálysértés nélkül juthatott-e arra a következtetésre, hogy a felperes naponkénti időarányos díj visszafizetésére köteles, melyet összességében is megjelöl az ajánlás.

[25] A felperes fenntartotta a jogalappal kapcsolatos elsőfokon előadott azon álláspontját is, hogy az alperes eljárási rendjébe nem tartozik közjogi természetű, hatósági hatáskörbe tartozó norma kikényszerítése. Az alperes nem bíróság, nem közigazgatási hatóság, kizárólag a fogyasztó és vállalkozások közötti magánjogi jellegű jogvitákban járhat el. A perbeli jogviszony tartalma azonban parkolási szolgáltatás, mely kormányrendelet hatálya alá tartozott. E jogviszonyon alapuló jogvita megítélésére az alperes nem rendelkezett hatáskörrel.

[26] A jogvita érdemi megítélését illetően a fellebbezés kitért arra, a gépjármű üzemeltetők a parkolási bérlet révén egyszeri vásárlással összességében lényegesen olcsóbban jutnak az adott éves időszakon belül korlátlan számú, és idejű várakozási lehetőséghez. A parkolási bérlet megvásárlásakor a fogyasztó átalánydíjat fizet, mely hozzávetőleges becsléssel kerül megállapításra, a fogyasztó a bérlet megvásárlásáról ennek ismeretében dönt. Az ilyen átalánydíjas bérletvásárlás mind a vállalkozói, mind a fogyasztói oldalról egyfajta kockázatvállalás. Az átalánydíjon kötött szolgáltatási szerződés jellegzetessége, hogy a szolgáltatást nyújtó vállalkozás a már megfizetett díjon felül további ellenértékre nem tarthat igényt akkor sem, ha az általa nyújtott szolgáltatások ellenértéke a szerződésben kikötött díjjal pontosan nem egyezik meg. A fogyasztó sem csökkentheti utólag a már megfizetett díjat az esetleges kevesebb szolgáltatás igénybevételre hivatkozással.

[27] A felperes fellebbezésében megjegyezte, a szerződésben kikötött díjtól eltérésre csak a szerződés eredményes megtámadása esetén az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazása útján van lehetőség. A hatályban volt érvényes jogviszonyban kikötött ellenérték utóbb megalapozott ok nélkül nem módosítható egyoldalúan. A szerződés érvénytelenségének megállapítására azonban a bíróságnak van hatásköre, a békéltető testület ilyen kérdésben döntést nem hozhat.

[28] Sérelmezte az elsőfokú ítélet jogi indokolásának azon megállapítását, mely szerint a felperes az ÖK. rendelet módosításától függetlenül is a kormányrendeleteknek a parkolás ingyenességére vonatkozó rendelkezéseit a napi, illetve havi díjas bérletek esetén figyelembe vette. E körben arra a jogi tényre hivatkozott, hogy az április és november hónapban a hónap első napjaiban megváltott bérlet díjának visszafizetése a szerződő felek közös megegyezésén alapult, jogviszonyt megszüntető egyezség alapján voltak kötelesek egymással elszámolni. Ekként a már teljesített szolgáltatások kölcsönös elszámolása körében került sor a befizetett díjak visszatérítésére. Ezen esetekben a díj teljes összegének visszafizetése a szolgáltatás igénybevétele nélkül történt. Ez nem arányos díjcsökkentés volt. A jelen esetben közös megegyezés hiányában ilyen elszámolásnak nincs jogi alapja. Kiemelte továbbá, a határozott időre megkötött szerződés a határozott idő lejártával megszűnt, ez a megszűnési ok önmagában nem eredményez elszámolási kötelezettséget. A fogyasztó a bérletet időközben nem kívánta visszaváltani, a jogviszonyt nem szüntette meg, a határozott időre kötött szerződés hatálya mindvégig fennállt, így a felperes oldalán díjvisszafizetési kötelezettség nem merült fel. Felperes külön sérelmezte, hogy az alperesi határozat meghozatala során az irányadó jogszabályok felsorolásán kívül az elengedhetetlen

okszerűségi levezetés nem történt meg, mely a jogalap megállapításhoz elengedhetetlen. Megjegyezte, a kérelem megalapozottnak csak akkor lett volna tekinthető, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétségmentesen megállapítható a fogyasztó kérelmében tett állításainak valóságtartalma. Ennek hiányában az alternatív vitarendezési eljárásban a kérelem megalapozottságáról nem hozható döntés.

[29] Az összecszerűség megállapítása körében továbbra is hangsúlyozta, szakkérdés merült fel a megfizetett díj átalány jellegére tekintettel. A kölcsönös elszámolás során annak vizsgálata nem mellőzhető, hogy a díjfizetési időszakban milyen értékű parkolási szolgáltatás igénybevétele történt meg. Az alperesnek e szakkérdés vonatkozásában észlelnie kellett volna a szakértői bizonyítás szükségességét. Erre azonban az alperes eljárásában nincs lehetőség, az eljárás további folytatását ez sem tette lehetővé. A megfizetett átalányösszeg és a ténylegesen igénybe vett parkolási szolgáltatás arányát az alperes saját hatáskörben lefolytatott eljárásban nem állapíthatta volna meg szakértő nélkül. A felperes külön kifogásolta, hogy a fogyasztót terhelő bizonyítási kötelezettség előírása helyett az alperes döntése indokolási részében rögzítette, a veszélyhelyzeti rendeletek ingyenességre vonatkozó előírásai önmagukban jogalapot teremtettek a visszatérítési igényre. Ez sérti a Ptk. 6:2. §-át, a per tárgyát képező ajánlás emiatt is jogszabálysértő. Önmagában az indokolásban említett túlfizetés nem fogadható el a jogalap megjelöléseként.

[30] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában pontatlannak minősítette az ÖK rendelet 7. § (6) bekezdésnek beidőzését, hangsúlyozva, hogy az ott levezetett számítási mód jelen eljárásban nem alkalmazható, ugyanis a rendelet szűkítő szabályokat tartalmaz. Az kizárólag az éves bérlet esetén, legfeljebb féléves időtartamra történő vásárláskor teszi lehetővé az időarányos megváltást, tehát nem visszaváltásról, és ezzel kapcsolatos elszámolásról rendelkezik.

[31] A másodlagos fellebbezési kérelemhez kapcsolódó felperesi indokolás az volt, hogy a bíróság több ponton nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Az ítélet indokolása nem tartalmaz jogi levezetést, a felperes által részletesen kifejtett álláspontra vonatkozóan, mely szerint a visszafizetési kötelezettség jogszabályi előírása hiányában milyen anyagi jogi jogszabály teremti meg a lehetőséget az alperesnek az utólagos elszámolás alkalmazására. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy mely anyagi jogszabályok alapján alkalmazta az általa megfelelőnek vélt számítási módot. Az alperes figyelmen kívül hagyta az átalánydíjon kötött szolgáltatási szerződés egyediségét.

[32] Összegzésében kiemelte, az elsőfokú bíróság indokolása bár azt rögzíti, hogy a kormányrendeletek ingyenességet határoztak meg, ez azonban nem azonos azzal, hogy valamiféle visszatérítési igény is biztosítottá válik. Ezzel kapcsolatban az ítélet indokolása nem tartalmazza azt a jogi érvelést, hogy e körben a felperes által a perben kifejtett álláspont mely jogi okból alaptalan.

[33] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályi rendelkezéseket figyelembevéve hozta meg ítéletét, melynek indokolásában egyaránt kitért a per tárgyát képező ajánlás rendelkező és indokolási részére. Fenntartotta álláspontját, hogy az Fgytv. 18. § (1) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkezett az ügyre, a fogyasztó

rendelkezéseire bocsátott minden olyan iratot, mely az ügy eldöntéséhez szükséges, nem maradt olyan nyitott kérdés, amely miatt a kérelem megalapozatlansága lett volna megállapítható.

[34] Hangsúlyozta, az ajánlás után nem kíván kikényszeríteni semmilyen hatósági jogkörbe tartozó normát, az ajánlás egyébiránt nem kötelező, az egy nem kikényszeríthető marasztalás, mely az alperes álláspontját tartalmazza a fogyasztói jogvitára vonatkozóan. Amennyiben a vállalkozás önként nem tesz eleget az ajánlásnak, úgy a fogyasztónak az alperesi testületnél nincsenek további eljárási lehetőségei. Ilyen esetben kizárólag bírósági úton tudja igényét érvényesíteni. A felperesnek tehát jogában áll eldönteni, hogy az ajánlást teljesíti-e vagy sem.

[35] A további fellebbezési hivatkozásokat illetően megjegyezte, a fogyasztó és felperes között létrejött szerződés nem érvénytelen, nincs is olyan ok, amely miatt megtámadható lenne, másrészt ebben az esetben a szerződés a megkötésének időpontjára visszamenőleg válna érvénytelenné. Ugyanakkor voltak olyan időszakok, amikor a parkolás nem volt ingyenes, így a fogyasztó ekkor csak visszatérően használhatta a parkolóhelyeket. A felek közötti szerződés a határozott idő leteltével megszűnt, így az az elszámolás szakába lépett. E körben a bérleti díj időarányos visszatérítését jogszerűen igényelhetette a kormányrendeletekre figyelemmel a fogyasztó. Összegzésként előadta, az elsőfokú bíróság ítéletével teljes mértékben egyetért, az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének is, a jogszabályokat helyesen értelmezte, nem hagyott nyitott kérdést.

Az ítéltábla döntésének indokai

[36] A fellebbezés nem alapos.

[37] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy fennáll-e valamely fellebbezési hivatkozás folytán a perbeli ajánlás hatályon kívül helyezésének jogszabályi feltétele.

[38] A felperes által fellebbezésében is fenntartott okok az Fgytv. 34. § (3) bekezdés b) és c) pontján, valamint a (4) bekezdésen alapultak. Ezek sorrendjében megvizsgálva a fellebbezési hivatkozásokat elsődlegesen a hatáskör kérdésére tér ki az ítéltábla.

[39] Az Fgytv. 18. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a békéltető testület hatáskörébe tartozik a fogyasztói jogvita bírósági eljáráson kívüli rendezése. A fogyasztói jogvita fogalmát az Fgytv. 2. § s) pontja határozza meg, amely szerint ennek minősül a fogyasztó és a vállalkozás közötti adásvételi vagy szolgáltatási szerződés megkötésével és teljesítésével kapcsolatos vitás ügy, valamint a fogyasztó és a vállalkozás között külön megkötésre kerülő adásvételi vagy szolgáltatási szerződés hiányában a termék minőségével, biztonságosságával, a termékfelelősségi szabályok alkalmazásával, a szolgáltatás minőségével összefüggő vitás ügy. E jogszabályi rendelkezés alapján a békéltető testület hatáskörének megállapítása szempontjából sincs annak jelentősége, hogy a vállalkozás milyen nyilatkozatot tesz a hatáskör kapcsán, így az ezt vitató nyilatkozta önmagában nem vonja el a békéltető testület hatáskörét.

[40] A jelen esetben nem vitás, hogy a felperes üzletszerűen végzendő tevékenységre létrehozott társas gazdasági vállalkozás, kft. cégformában működő gazdasági társaság, ezért az Fgytv. 2. § b) pontjának felel meg. Feladata – többek közt – az önkormányzati tulajdonban álló városi közterületeken a gépjármű parkolás szervezése, ellenőrzése, illetve e szolgáltatásért járó díj beszedése is a tulajdonos önkormányzat által reá delegált jogkör. Ez az üzletszerű gazdasági tevékenység érinti a parkolási lehetőséget magáncélból igénybe vevő személyeket is. Jelen esetben a békéltető testülethez forduló magánszemély ilyen módon, vagyis önálló foglalkozásán, illetve gazdasági tevékenységén kívül eső cél érdekében vette igénybe a felperesi szolgáltatást, így ő az Fgytv. 2. § a) pontja szerinti fogyasztónak minősül e szerződéses relációban. A felek között kialakult elszámolási vita ezért az Fgytv. 2. § s) pontjának megfelelő fogyasztói jogvita körébe tartozik, fogyasztó és vállalkozás közötti szolgáltatási szerződés megkötésével kapcsolatos. A felperes nem közjogi hatóságként jár el amikor parkolóberletet ad el, ilyen esetben magánjogi (polgári jogi) jogviszony jön létre a parkolást igénybe vevő fogyasztó és a parkolóberletet kiadó és annak ellenértékét beszedő felperesi vállalkozás között.

[41] Az Fgytv. 2. § s) pontja nem tartalmaz a fogyasztói jogvita kapcsán sem anyagi jogi, sem egyéb szempontú megkülönböztetést a jogvita körében érvényesíthető konkrét fogyasztói jogok tekintetében, így a vitás ügy fogalmába beletartozik a nem szerződészerű teljesítés, azaz a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) X. cím (Szerződésszegés) alatt a XXII-XXV. Fejezetekben szabályozott valamennyi esetkör is. Következésképpen az alperes hatásköre kiterjed a szerződésszegésből eredő kártérítési igény elbírálására is (Kúria Pfv.V.20.904/2018/9.).

Ezen túl a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződés teljesítése során, de nem szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránti igény elbírálására ugyancsak rendelkezik hatáskörrel a békéltető testület. A kárt pedig abban az esetben kell a teljesítés során okozottnak tekinteni, ha arra a szerződés teljesítése teremtett lehetőséget (Fuglinszky Ádám: Kártérítési jog, HVG-ORAC 2015., 76.oldal).

[42] A fogyasztó alpereshez benyújtott kérelméből helyesen állapította meg az alperesi békéltető testület, hogy az ügy fogyasztói jogvitának minősül és egyéb okból sem merült fel hatáskörének hiánya, ezért az Fgytv. 34. § (3) bekezdés c) pontjában rögzített, meghallgatás nélküli kérelem elutasításnak nem volt helye jelen esetben, így az Fgytv. 29. § (4) bekezdés d) pontra történő fellebbezési hivatkozást sem találta helytállónak az ítéltábla.

[43] Hangsúlyozandó, hogy az ún. kontroll típusú perben a bíróság ellenőrzése csak a kérelem lényeges tartalmi kellékeinek vizsgálatáig terjedhet abból a szempontból, hogy azt az alperesi békéltető testület helyesen minősítette-e befogadhatónak. A fellebbezésben a felperes tévesnek minősítette a kérelemben megjelölt jogcímekeket.

[44] Ezzel kapcsolatban helyes észrevételt tett az alperes, amikor az Fgytv. 28. §-ra utalva megjegyezte, a fogyasztó felé nem támaszt a törvény olyan elvárást, hogy szakszerűen jelölje meg kérelmében követelése jogalapját. Elég, ha annak tartalmából kitűnik, hogy milyen sérelmezett joghátrány érte, emellett azt kell bejelentenie, hogy ennek kiküszöbölése érdekében milyen testületi döntést indítványoz. A jogalap megjelölés – esetleges pontatlansága – nem lehet akadálya a fogyasztói igényérvényesítésnek. Ugyanakkor e perben újra nem vizsgálható, hogy az ajánlásban rögzített visszatérítési kötelezettség jogalapját a testület helyesen vette-e figyelembe, ugyanis nem a fogyasztó és a vállalkozás közötti jogvitát bírálja el jelen perben a bíróság, hanem az alperesként perbe vont békéltető testület eljárását, illetve a meghozott döntés jogszabályoknak való megfelelését lehet csak szigorú korlátok közt ellenőrizni, mely nem terjedhet ki az alperes anyagi jogalkalmazásának érdemi felülbírálatára. E körben maradva megállapítható, hogy az alperes olyan kérelmet fogadott be, amely megfelelő tartalmi kellékekkel ellátva, a mellékletként csatolt okirati bizonyítékokkal kiegészítetten került a testület elé. A felek meghallgatását követően, egyezség hiányában a békéltető testület a jogvitában érdemben dönthetett. A kérelmet helyesen tekintette az érdemi elbírálhatóság szempontjából megalapozottnak, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, illetve a köztudomású jogszabályi háttér folytán kétségmentesen megállapítható volt a fogyasztó kérelmében tett állításainak valóságtartalma. Mindezek folytán az alternatív vitarendezési eljárásban nem volt akadálya érdemi döntés meghozatalának.

[45] A döntés formáját (ajánlás) illetően sem merül fel jogszabályba ütközés, figyelemmel arra, hogy a vállalkozás úgy nyilatkozott, a tanács döntését kötelezésként nem ismeri el. Erre tekintettel helyesen alkalmazta alperes az Fgytv. 32. § b) pontja szerinti döntési formát. Egyezség és alávetés hiányában az eljáró tanács ajánlásában legfeljebb javaslatot tehet a fogyasztó igényének meghatározott módon történő kielégítésére, mely nem minősül kikényszeríthető kötelezésnek (Fgytv. 32. §-hoz fűzött miniszteri indokolás).

[46] A jelen esetben az ajánlás a fogyasztói kérelemhez igazodóan az ingyenessé tett időszakra arányosítással számított összeg visszatérítését javasolta a felperesnek. Hangsúlyozandó, hogy ez nem marasztalás, az ajánlásban rögzítettek figyelmen kívül hagyása esetén a fogyasztó felperesként állami úton kikényszeríthető marasztalást tartalmazó bírósági határozat meghozatala érdekében pert indíthat. E perben a bíróság nincs kötve a békéltető testületi ajánláshoz, a felek jogvitájának érdemi elbírálására tehát még ismét sor kerülhet e külön perben. Ez is nyomatékosan indokoltá teszi, hogy a békéltető testületi ajánlás hatályon kívül helyezése iránti kereset elbírálásakor a kontroll perben a bíróság ne bocsátkozzon a fogyasztó és a vállalkozás jogvitájának érdemi elbírálásába. Jelen esetben ez azt jelenti, hogy a bíróság nem vizsgálhatja az igény megalapozottságát, hanem a felperesi hivatkozások – másodfokon a fellebbezési nyilatkozatok – keretei közt arra kell kitérnie, hogy az alperes eljárása során a rendelkezésére bocsátott bizonyítékoknak és a felek nyilatkozatainak értékelésével a jogszabályoknak megfelelően tette-e meg az ajánlását (Kúria BH2019. 217 szám alatt közzétett eseti döntés).

[47] Kétségtelenül figyelemmel kell lenni arra is, hogy a békéltető testület által lefolytatott alternatív vitarendezési eljárásban a bizonyítás lehetősége korlátozott, szemben a bírósági eljárással. A kérelem megalapozottnak csak akkor tekinthető, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok, elsősorban az okiratok és nyilatkozatok alapján kétségmentesen állapítható meg a fogyasztó kérelmében tett állításainak valóságtartalma (Kúria Pfv.V.20.510/2014/5. számú eseti döntés). Annyiban helytálló a fellebbezési hivatkozás, hogy a békéltető testületi eljárásban szakértő kirendelése útján bizonyításnak nincs helye. A jelen esetben azonban az elsőfokú bírósággal egyezően az ítéltábla sem látta szükségét szakértői bizonyításnak. Az alperes a meglévő bizonyítékok alapján okszerűen, jogszabálysértés nélkül juthatott arra a következtetésre, hogy az ingyenessé tett időszakra nézve szakértői bizonyítás nélkül is lehetséges arányosítási számítást végezni. Az adott esetben a fogyasztó indítványa időarányos elszámolás elvégzésére irányult, és bejelentette a visszafizetés iránti igényét is az ingyenes időszakra, ezért az alperesi döntés nem terjeszkedett túl az előírt tartalmi elemeket megfelelően rögzítő indítvány keretein. A jelen kontroll típusú perben a bíróság azt nem bírálhatja felül, hogy mely elszámolási módot választott az alperes, mert ezzel a jogvita érdemi eldöntésének felülbírálatába bocsátkozna. (hasonlóan Kúria Pfv.V.20.789/2018. számú eseti döntés [19] bekezdés). Az ellenőrizhető, hogy a választott arányosítási metodikát helyesen, következetesen alkalmazta-e az alperes. E körben megállapítható, hogy az arányosítás követhető számszaki levezetéssel történt meg, abban számítási hibát alperes nem vétett.

[48] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása e tekintetben nem hiányos, mivel számot adott arról, hogy az alperes bizonyíték értékelési tevékenységét milyen szempontok alapján vizsgálta. Kifejtette a szakértői bizonyítás mellőzésének alapjául szolgáló álláspontját és ismertetette a fenti tényekből levont, az ajánlásban írtakkal egyező jogi következtetéseit. Az arányosítási számítás módját illetően a jogvita érdemi részébe bocsátkozása nélkül megjegyzi az ítéltábla, hogy a napi időszakokra lebontott számítás mellett lehetséges egyéb arányosítási mód, mint ahogy arra a fellebbezésben a felperes is kitért, illetve amelyet az elsőfokú bíróság ítélete külön is levezet. Az arányosítás időszakát, illetve annak helyes módját illetően azonban felek közötti esetleges külön perben hozott bírósági döntés foglalhat majd állást, a kontroll per bíróságának erre nem terjed ki a jogköre.

[49] Az alperesi döntés jogszabályoknak való megfelelése körében a vizsgálatot helytállóan végezte el az elsőfokú bíróság, a jogi indokolásban kifejtettekkel az ítéltábla is mindenben egyetért. A további fellebbezési hivatkozások kapcsán szükséges még kitérni arra, hogy az alperes eljárása során az Fgytv. 30. § (2) bekezdésében megfogalmazott egyenlő elbánás követelményét nem sértette, meghallgatást tartott, arról a feleket előzetesen értesítette, felperesnek válaszirat előterjesztésére lehetőséget adott, tehát szabályszerű eljárás nyomán hozott az Fgytv. 32. § b) pontja helyes alkalmazásával, kellőképpen megindokolt döntést. Ebben kifejtette, miért minősítette tévesnek a felperes jogi érveit és azokkal szemben miért találta megalapozottnak a fogyasztó kérelmét. Fenti okokból sem áll fenn tehát az alperesi ajánlás bírósági hatályon kívül helyezésének lehetősége.

[50] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helyes indokaira tekintettel a Pp. 383. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[51] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében bejelentette, az ügyvédi munkadíjat nem kéri megtéríteni, ezért az ítéltábla másodfokú eljárási költségviselésről nem rendelkezett.

Szeged, 2021. december 10.

Dr. Hámori Attila s.k.

Dr. Dobler László s.k.

Dr. Tolna András s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró